

סוגרים שבוע

מספרים ש...

הם היו חברים טובים. מהרגע הראשון שהכירו היה ביניהם חיבור מיוחד. הם נהנו לבלות יחד, והיו מדברים עד השעות הקטנות של הלילה על חלומות לעתיד. סוף סוף מצא אדם שבאמת הבין אותו.

אלא שהרבה דברים קרו מאז. משהו רע עבר ביניהם ומאז הם התרחקו מאוד. הוא ידע שחלק גדול מן האשמה רובץ על כתפיו. עכשיו הם כבר לא נקראים חברים. הם אפילו נקראים...יריבים.

היה לו קשה להודות בכך אבל הוא התגעגע. מאוד. פעם נסע עד לדרום, ועמד מול דלת ביתו של חברו במטרה לבקש סליחה. הוא בא לנקוש, ונעצר. בא לנקוש, ונעצר. הוא מעולם לא ידע שכל-כך קשה להתנצל. זה הכריח אותו להודות כמה לא היה בסדר. לבסוף הסתובב וחזר בחזרה לעירו בנסיעה דוממת, כשהוא נוהג מאחורי מכונית שהזכירה לו: "חבר, אתה חסר". הוא תהה עד מתי יימשך משחק הכבוד הטיפשי הזה, ולמה, לכל הרוחות, הוא עדיין משתתף בו.

יום אחד החליט שדי, זהו, הגיע הזמן להפסיק. ולראשונה בחייו נקש בדלת. אישה לא מוכרת פתחה ושאלה לשמו. הוא אמר לה. "בעלי השאיר לך פתק", הגיבה. על הניר המקומט היו כתובות המילים הבאות: "חבר יקר, דע לך כי למרות הריב בינינו מעולם לא חדלתי מלאהוב אותך, אך רציתי שאתה תהיה זה שיעשה את הצעד הראשון, שתכיר בטעותך... הייתי טיפש. וכשבאת בפעם קודמת, ראיתי אותך מהחלון. התפללתי שתדפוק ולא דפקת. כשהסתובבת רציתי לצרוח ולא הייתי מסוגל. ואתה הלכת לך, משאיר חלל בלבי. אם אתה קורא מכתב זה סימן הוא שהגעת שוב, רציתי רק שתדע כי...סלחתי". "מתי בעלך חוזר?" הוא שאל אותה, "יש לי זמן לחכות". "בעלי?" היא גיחכה במרירות "בעלי נפטר. הפתק היה בצוואתו".

נקודה למחשבה: למה כל-כך קשה לנו לבקש סליחה? מה יכול לעזור לנו לעשות את זה? האם יש מישהו שאתם צריכים להתפייס איתו?

מתוך הפרשה

ללכת קדימה

השבוע אנו זוכים לקרוא שתי פרשות – 'ניצבים-וילך', המתרחשות בז' באדר, היום האחרון לחייו של משה רבנו. לפני שהמנהיג הגדול נפרד מעמו הוא כורת ברית בינם לה', ומחזק אותם לקראת השלב הבא בו ייכנסו לארץ המובטחת, בלעדי.

בפרשת וילך מופיע נאומו של משה לעם, אך התורה מספרת זאת כך "וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל". המילה "וילך" אינה ברורה. הרי פעמים רבות נאמר בתורה שמשה דיבר על העם - "וידבר משה אל בני ישראל", ולא הוזכר ש'הלך' אליהם לשם כך. מה הסיבה שדווקא כאן מציינים שמשה הלך, ולאן בכלל היה לו ללכת?

תרגום יונתן בן עוזיאל מתרגם את הפסוק כך: "וילך משה למשכן בית אולפנא". כלומר, לפני שמשה דיבר עם העם הוא נכנס אל המשכן, לאוהל מועד, כדי לקבל התרוממות ולספוג השראה רוחנית, כדי לבצע את השליחות שלו טוב יותר.

המסר של משה רבנו אלינו הוא גם המסר של הימים האלו, ימי התשובה. עם סיום השנה ולקראת שנה חדשה אנחנו רוצים מאוד להתחדש. לתקן את הקלקולים, להשתפר, ולקבל את פני השנה הבאה טובים יותר. **סוד התשובה הוא סוד ההליכה.** למרות שמשה רבנו נמצא ממש לפני סיום חייו ומבצע את אחת ממשימותיו האחרונות, הוא לא עושה אותה באיטיות, בעייפות ובחוסר רצון. הוא גם לא מחפש מנוחה ושלווה. משה כל הזמן הולך ומחפש להגיע למקום גבוה יותר, ומזמין גם אותנו לאמץ את השאיפה להיות כל הזמן בתנועה. להשתפר, לתקן, ולדרוש מעצמנו יותר בכל התחומים: ביחס להורים ולחברים, בדיבור, בהתנהגות, בקשר עם ריבונו של עולם, בלימודים. כמובן שעלינו לשמוח במה שיש, אבל לא להסתפק בו. ההליכה היא הדבר המבדיל את בני האדם מן המלאכים. "ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה", אומר הנביא זכריה כשהוא מציין את ההבדל בין האדם למלאך. המלאך עומד. נשאר במדרגתו ולא מתקדם. אנחנו – בני האדם, זכינו לתכונת ההתקדמות וההשתלמות. השאיפה לשוב בתשובה היא השאיפה להתקדם מהמקום בו אנחנו עומדים למקום טוב, שלם ומתוקן יותר. זה הסוד אותו מלמד אותנו משה לפני הסתלקותו, סוד התשובה-סוד ההליכה.

רעיון: קחו דף ועט ורשמו עליו איזה מין אדם תרצו לראות לפניכם בראש-השנה של עוד שנה. הניחו את הדף במקום שמור. כשתפתחו אותו בעוד שנה – האם תופתעו? מה יכול לעזור לכם להצליח לממש את מה שרשמתם?

פותחים שולחן שאלות לדיון משפחתי

הדרך הקלה?

"כי קרוב אליך הדרך מאד בפיך ובכלבבך לעשותו" (ל,יד) – האם להיות אדם מאמין ושומר מצוות זה דבר קרוב וקל או אולי דווקא קשה ומורכב? איך אתם באופן אישי מרגישים ביחס לזה? (למעמיקים: מה ההבדל בין 'קרוב' ל'קל'?).

עקשנות

"כי אנכי ידעתי את מריך ואת ערפך הקשה" (לא,כז) – האם עקשנות זו תכונה טובה או רעה? האם לדעתכם עם ישראל עקשן במיוחד? במה זה מתבטא? על מה בחיים הייתם מתעקשים ולא מוכנים לוותר בשום פנים? האם יש דרך לשכנע אדם עקשן לשנות את דעתו?